

Jóel könyve és a laodiceai Hetednap Adventista Egyház – Első szám

A jelenvaló igazság próbája

Jeff Pippenger

2025-12-02

„A Szentírásban vannak némely dolgok, amelyeket nehéz megérteni, és amelyeket Péter szavai szerint a tanulatlanok és állhatatlanok a maguk vesztére kiforgatnak. Lehet, hogy ebben az életben nem leszünk képesek a Szentírás minden egyes szakaszának értelmét megmagyarázni; de a gyakorlati igazság egyetlen létfontosságú pontját sem fogja homályos misztérium borítani. Amikor pedig Isten gondviselésében eljön az ideje annak, hogy a világ az arra az időre szóló igazság alapján próbára tétessék, az elmék az Ő Lelke által indítva lesznek a Szentírás kutatására, még böjtöléssel és imádsággal is, mígnem szemről szemre felkutattatik és tökéletes lánczá egyesítetik minden összefüggés. Minden tény, amely közvetlenül a lelkek üdvösségét érinti, oly világossá tétetik, hogy senkinek sem kell tévednie vagy sötétségben járnia.”

„Miközben végigkövettük a prófécia láncolatát, korunkra vonatkozó kinyilatkoztatott igazság világosan feltárult és megmagyaráztatott. Felelősek vagyunk azokért a kiváltságokért, amelyekben részesülünk, és a világosságért, amely ösvényünkre ragyog. Azok is, akik a múlt nemzedékeiben éltek, felelősek voltak azért a világosságért, amelynek megengedtetett, hogy rájuk ragyogjon. Értelmük különböző szentírási pontok tekintetében gyakoroltatott, amelyek próbára tették őket. De azokat az igazságokat, amelyeket mi igen, ők nem értették. Nem voltak felelősek azért a világosságért, amellyel nem rendelkeztek. Nekik is megvolt a Bibliájuk, miként nekünk is; de az e föld történelmének záró jeleneteivel kapcsolatos különleges igazság kibontakozásának ideje azoknak az utolsó nemzedékeknek idejére esik, amelyek a földön fognak élni.”

„A különleges igazságok az egymást követő nemzedékek fennálló körülményeihez alkalmaztattak. A jelenvaló igazság, amely e nemzedék népe számára próba, a régebbi nemzedékek népe számára nem volt próba. Ha a világosság, amely most ránk ragyog a negyedik parancsot szombatjára vonatkozóan, a múlt nemzedékeinek adatott volna, Isten felelősségre vonta volna őket azért a világosságért.” Bizonyágtételek, 2. kötet, 692., 693. o.

Új és régi

„Minden korszakban új kibontakozása van az igazságnak, Isten üzenete annak a nemzedéknek szólóan. A régi igazságok mind lényegesek; az új igazság nem független a régitől, hanem annak kibontakozása. Csak akkor érthetjük meg az újat, ha a régi igazságokat megértettük. Amikor Krisztus fel akarta tártani tanítványai előtt feltámadásának igazságát, „Mózesről és valamennyi prófétáról kezdve” „megmagyarázta nekik mindazokban az Írásokban, amik Őfelőle megíratnak”. Lukács 24:27. Ám a régi igazságokat az a világosság dicsőíti meg, amely az igazság új kibontakozásában ragyog fel. Aki az újat elutasítja vagy elhanyagolja, az valójában nem birtokolja a régit. Számára az elveszíti éltető erejét, és csupán élettelen formává

lesz.”

Vannak, akik azt vallják, hogy hisznek az Ószövetség igazságaiban, és azokat tanítják is, miközben az Újszövetséget elutasítják. Ám azáltal, hogy megtagadják Krisztus tanításainak befogadását, megmutatják, hogy nem hisznek abban, amit a pátriárkák és a próféták szóltak. „Ha hinnétek Mózesnek” — mondta Krisztus — „nekem is hinnétek; mert ő én rólam írt.” János 5:46. Ennélfogva még az Ószövetségről szóló tanításukban sincs valódi erő.

„Sokan, akik azt állítják, hogy hisznek az evangéliumban és tanítják azt, hasonló tévedésben vannak. Félreteszik az ószövetségi Írásokat, amelyekről Krisztus kijelentette: »Ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam.« János 5:39. Amikor az Ószövetséget elvetik, valójában az Újszövetséget is elvetik; mert mindkettő egy elválaszthatatlan egész része. Senki sem tárhatja helyesen Isten törvényét az evangélium nélkül, sem az evangéliumot a törvény nélkül. A törvény a testet öltött evangélium, az evangélium pedig a kibontakoztatott törvény. A törvény a gyökér, az evangélium pedig az illatos virág és gyümölcs, amelyet az terem.”

„Az Ószövetség megvilágítja az Újszövetséget, és az Újszövetség az Ószövetséget. Mindegyik Isten Krisztusban megnyilvánuló dicsőségének kinyilatkoztatása. Mindkettő olyan igazságokat tár elénk, amelyek az őszinte kereső számára szüntelenül újabb jelentésmélységeket fognak feltárni.” Krisztus példázatai, 128.

A jelenvaló igazság meghatározás szerint az a „kinyilatkoztatott igazság”, amely egy meghatározott időszakra vonatkozik, és amely „világosan látható és megmagyarázott”. Az a nemzedék, amely abban az időben él, amikor a „jelenvaló igazság” kinyilatkoztatik, „felelősségre vonatik” azért, hogy elfogadja azt az igazságot, különben meghal. Azok az együttes igazságok, amelyek „e nemzedék” számára alkotják a „jelenvaló próbaigazságot”, a „különleges” igazságok „kibontakozásában” jelennek meg, „e föld történelmének záró jeleneteivel összefüggésben”. Az igazságot, és ezért a „jelenvaló igazságot” is, az Újszövetség példázza az Ószövetséghez való viszonyában. Az igazság két tanúbizonyságon áll, és az igazságnak van kezdete és vége, szó szerinti és lelki, ősi és modern, alfa és ómega, első és utolsó.

Az első angyal üzenetének millerita alapja a „rég” a harmadik angyal „jelenvaló igazság” üzenetéhez viszonyítva. Akik „elutasítják a rég”, „lényegében az újat is elutasítják”, mert mindkettő egy elválaszthatatlan egész része.

„Láttam a hírnökök szükségességét, különösképpen azt, hogy örködjének, és minden rajongást megvizsgáljanak és féken tartsanak, bárhol lássák is annak felütni a fejét. Sátán minden oldalról szorongat, és ha nem vigyázunk rá, ha nincs szemünk nyitva az ő mesterkedéseire és csapdáira, és ha nem öltjük magunkra Isten teljes fegyverzetét, a gonosz tüzes nyilai eltálatlan bennünket. Isten Igéjében sok drága igazság foglaltatik, de a nyájnak most a „jelenvaló igazságra” van szüksége. Láttam annak veszélyét, hogy a hírnökök eltávolodnak a jelenvaló igazság fontos pontjaitól, és olyan tárgyaknál időznek, amelyek nem alkalmasak arra, hogy egyesítsék a nyájat és megszenteljék a lelket. Sátán itt minden lehetséges előnyt meg fog ragadni, hogy kárt tegyen az ügyben.”

„Azonban az olyan tárgykörök, mint a szentély a 2300 nappal összefüggésben, Isten parancsolatai és Jézus hite, tökéletesen alkalmasak arra, hogy megmagyarázzák a múlt adventmozgalmát, megmutassák, mi a jelenlegi helyzetünk, megerősítsék a kételkedők hitét, és bizonyosságot adjanak a dicsőséges jövő felől. Gyakran láttam, hogy ezek azok a fő témák, amelyeknél a hírnököknek időzniük kellene.” Early Writings, 63.

A „szentély”, összefüggésben a 2300 nappal, Isten parancsolataival és a Jézus hitével, a kulcsa annak, hogy megmagyarázzuk a Milleriták „múlt adventmozgalmát”, és ezáltal „tökéletesen” megmagyarázzuk, „mi a jelenlegi helyzetünk”. Azok, akik „kételkednek” a „múlt adventmozgalomban”, abban „kételkednek”, ami „bizonyosságot ad a dicsőséges jövőnek”. Ami bizonyosságot ad a jövőnek, az a múlt.

Jóel könyve a jelenvaló próbaigazság üzenete. Ezt több tanú is megerősíti. Jóelt a Prófétaság Lelke „jelenvaló igazságként” azonosítja, amely János szerint a Jelenések könyvében Jézus bizonyágtétele.

Jézus Krisztus kijelentése, amelyet Isten adott neki, hogy megmutassa szolgálóinak azokat, amiknek hamarosan meg kell történniük; és elküldte azt, és angyala által kijelentette szolgálójának, Jánosnak: aki bizonyosságot tett az Isten beszédéről, Jézus Krisztus bizonyágtételéről, és mindarról, amit látott. Jelenések 1:1, 2.

János „bizonyágtétele” (amelyről „tanúbizonyágot tett”) három részben került bemutatásra. Feljegyezte az „Isten beszédét”, a „Jézus Krisztus bizonyágtételét” és „azokat, amelyeket látott”. A Jelenések első két versében János olyanként jelenik meg, akinek adatott a „prófétaság lelke” ajándéka. Ez az ajándék magában foglalja Isten Igéjének különleges kinyilatkoztatását, továbbá magában foglalja azokat a különleges kijelentéseket is, amelyeket a próféta Krisztus szavai által kap; (akár közvetlenül Krisztustól, akár angyali képviselői által), és az ajándék magában foglalja az álmak és látomások közvetítő közegén át bemutatott igazságot is. A prófétaság lelke Krisztusnak a prófétához közvetített bizonyágtétele, és ugyanazzal a tekintéllyel bír, mintha egy angyal vagy maga Krisztus mondta volna e szavakat.

És leborultam a lábai előtt, hogy imádjam őt. Ő azonban ezt mondta nekem: Meglásd, ne tedd; szolgálórsad vagyok, és testvéreidé, akiknél Jézus bizonyágtétele van: Istent imádd; mert Jézus bizonyágtétele a prófétaság lelke. Jelenések 19:10.

Gábiel kijelenti, hogy ő János szolgálórsa, és nem szabad őt imádni. Gábiel azt is kijelenti, hogy azok az „atyafiak”, akiket János képvisel, „Jézus bizonyágtételével” rendelkeznek, amely a „prófétaság lelke”. Az „atyafiak”, akiket János képvisel, a száznegyvennégyezer, és az atyafiak mindnyájan rendelkeznek a „prófétaság lelkével”.

„És felkeltek reggel korán, és kimentek a tekói pusztába; és amikor kimentek, Jósafát megállt, és ezt mondta: Hallgassatok rám, Júda és Jeruzsálem lakosai! Higgyetek az Úrban, a ti Istenetekben, és megerősödtök; higgyetek az ő prófétáinak, és jó szerencsések lesztek. 2 Krónikák 20:20.”

„Higgyetek az Úrban, a ti Istenetekben, és megerősödtök; higgyetek az ő prófétáinak, és jó szerencsések lesztek.”

„Ézsaiás 8:20. »A törvényhez és a bizonyágtételhez! Ha nem ekként szólnak, azért nincs bennük világosság.« Itt két szöveg áll Isten népe előtt: a siker két feltétele. Az a törvény, amelyet maga Jehova mondott ki, és a prófétaság lelke az a két bölcsességforrás, amely népét minden tapasztalatban vezet. 5Mózes 4:6. »Ez a ti bölcsességeitek és értelmetek a népek szeme előtt, akik ezt mondják majd: Bizony, nagy nemzet ez, bölcs és értelmes nép.«”

Isten törvénye és a prófétaság Lelke kéz a kézben járnak, hogy vezessék és tanácsolják az egyházat; és valahányszor az egyház ezt elismerte azáltal, hogy engedelmeskedett az Ő törvényének, a prófétaság Lelke elküldetett, hogy az igazság útján vezesse őt.

„Jelenések 12:17. »És megharaguvék a sárkány az asszonyra, és elméne, hogy hadakozzék az ő magvának maradékával, akik megtartják az Isten parancsolatait, és akiknél van a Jézus Krisztus bizonyágtétele.« Ez a prófécia világosan rámutat arra, hogy a maradék egyház elismeri Istent az Ő törvényében, és birtokában lesz a prófétai ajándéknak. Az Isten törvénye iránti engedelmesség és a prófétaság lelke mindenkor megkülönböztette Isten igaz népét, és a próba rendszerint a jelenvaló megnyilatkozások alapján adatik.”

Jeremiás napjaiban a népnek semmi kétsége nem volt Mózes, Illés vagy Elizeus üzenetét illetően, ám megkérdőjelezték és félretették a Jeremiás által közvetített, Istentől küldött üzenetet, mígnem annak ereje és hatása elenyészett, és Istennek már nem maradt más eszköze, mint hogy fogságba hurcolja őket.

„Hasonlóképpen Krisztus napjaiban a nép megtanulta, hogy Jeremiás üzenete igaz volt, és elhitette magával, hogy ha atyáik napjaiban éltek volna, elfogadták volna az ő üzenetét; ugyanakkor azonban elutasították Krisztus üzenetét, akiről az összes próféta írt.”

„Amint a harmadik angyal üzenete feltámadt a világban, amelynek az a rendeltetése, hogy Isten törvényét teljességében és hatalmában feltárja az egyház előtt, a prófétaság ajándéka is azonnal helyreállított. Ez az ajándék igen kiemelkedő szerepet játszott e üzenet kibontakozásában és előbbrevitelében.

„Amikor a Szentírás értelmezésével és a munka módszereivel kapcsolatban olyan véleménykülönbségek támadtak, amelyek alkalmasak voltak arra, hogy megingassák az üzenetben hívők hitét, és meghasonlást idézzenek elő a munkában, a prófétaság lelke mindig világosságot vetett a helyzetre. Mindig egységet hozott a gondolkodásban és összhangot a cselekvésben a hívők közössége számára. Az üzenet fejlődése és a munka növekedése során felmerült minden válságban azok, akik szilárdan kitartottak Isten törvénye és a prófétaság Lelkének világossága mellett, győzedelmeskedtek, és a munka gyarapodott az ő kezükben.”
Loma Linda Messages, 33, 34.

Jóel könyve közvetlenül „jelenvaló igazságként” van azonosítva a Prófétaság Lelkében, amely János szerint a Jelenések könyvében Jézus bizonyágtétele. Ugyanakkor Isten Igéje is közvetlenül megerősíti ezt. Mind a Biblia, mind a Prófétaság Lelke közvetlenül az utolsó napokra alkalmazza Jóel könyvét.

„Az ősi próféták mindegyike kevésbé a maga korához, mint a miénkhez szólt, úgyhogy próféciajuk számunkra van érvényben. „Mindezek pedig példaképpen estek rajtok; megíratlak pedig a mi intéseinkre, akikhez az idők vége elérkezett.” 1 Korinthus 10:11. „A kiknek megjelentetett, hogy nem maguknak, hanem nekünk szolgáltak azokkal, amelyeket most hirdettek nektek azok, akik a mennyből küldött Szentlélek által prédikálták nektek az evangéliumot; amelyekbe az angyalok vágyakoznak betekinteni.” 1 Péter 1:12. ...”

„A Biblia e végső nemzedék számára halmozta fel és fogta egybe kincseit. Az Ószövetség történelmének minden nagy eseménye és ünnepélyes története megismétlődött, és e legutolsó napokban ismétlődik meg az egyházban.” Selected Messages, 3. könyv, 338–339.

Jóel próféciaja „érvényben van” „azokon”, „akikre a világ vége elérkezett”. Az „érvényben van” kifejezés egyszerűen azt hangsúlyozza, hogy a „jelenvaló igazság” mindig próba, és azokat, akik e próbán elbuknak, olyan bibliai szereplők jelképezik, mint Júdás.

„Júdás fülébe intés intés után hangzott, mégis figyelmen kívül maradt. Mily sokan járnak ma az ő nyomdokain! Isten törvényének világosságában az önző emberek felismerik gonosz jellemüket, de elmulasztják a szükséges megújulást, és a bűn egyik állapotából a másikba jutnak tovább.”

„Krisztus tanításai a mi korunkra és nemzedékünkre is alkalmazhatók. Ő így szólt: »Nemcsak öértük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd én bennem.« Ugyanaz a bizonyosságtétel jut el hozzánk ezekben az utolsó napokban, mint amely Júdáshoz jutott. Ugyanazok a tanítások, amelyeket ő elmulasztott életében gyakorlattá tenni, azokhoz az emberekhez jutnak el, akik hallják azokat, mégis ugyanúgy kudarcot vallanak, mert nem vetik el bűnüket.” Review and Herald, 1891. március 17.

János a Jelenések könyvében mindvégig Isten utolsó napokban élő népét jelképezi, és Patmoszra száműzetésében azokat képviseli, akiket az üldözés ér a vasárnaptörvény válsága idején. Meg is nevezi bebörtönzésének okát.

Én, János, aki testvéretek is vagyok, és társatok a nyomorúságban, valamint Jézus Krisztus országában és békességes tűrésében, a Patmosznak nevezett szigeten voltam az Isten beszédéért és Jézus Krisztus bizonyosságtételéért. Jelenések 1:9.

Jánost a Biblia és a Próféta Lelke miatt üldözték. Miért üldözik a száznegyvennégyezeret a Próféta Lelke miatt? Az első igazság, amelyet Jóel próféta azonosít, a Hetednap Adventista Egyház hitelessége. Amikor Péter apostol azonosította, hogy a pünkösdi Jóel könyvének beteljesedése volt, ezt a zsidók „nyelvek” megnyilvánulása elleni támadására adott válaszként tette. A zsidók, akik akkor az utolsó napok hetednap adventistáit jelképezték, azt állították, hogy Péter és azok, akik az üzenetet hirdették, „részeg[ek]”. A hetednap adventisták harcolni fognak a késői eső üzenete ellen, amiképpen Péter idejében a zsidók is tették. Ezt azért teszik, mert azok, akik a késői eső „jelenvaló igazság” próbára tevő üzenetét hirdetik, a régi alapigazságokkal rendelkeznek, mivel az új igazság mindig a régi igazságon alapul. Jeremiás felszólította Isten népét a késői eső idején, hogy járjanak a régi ösvényeken, és figyeljenek az őrálló kürtjének hangjára, de ők visszautasítják ezt. Az alapvető „rég” igazság üzenetét jelképesen Mózes harmadik könyve

huszonhatodik fejezetének „hétszeresei” ábrázolják, amely a szövetségi kapcsolatot a föld számára rendelt szombat vonatkozásában tárja elő.

„Láttam, hogy a névleges egyház és a névleges adventisták Júdáshoz hasonlóan elárulnak bennünket a katolikusoknak, hogy befolyásukat megszerezzék az igazság elleni fellépéshez. A szentek akkor homályban élők, a katolikusok előtt alig ismert nép lesznek; de az egyházak és a névleges adventisták, akik ismerik hitünket és szokásainkat (mert gyűlöltek bennünket a szombat miatt, mivel nem tudták megcáfolni azt), elárulják majd a szenteket, és feljelentik őket a katolikusoknál mint olyanokat, akik semmibe veszik a nép intézményeit; vagyis, hogy megtartják a szombatot, és figyelmen kívül hagyják a vasárnapot.”

„Ekkor a katolikusok felszólítják a protestánsokat, hogy lépjenek előre, és rendeletet bocsátanak ki, hogy mindazokat, akik nem a hét első napját tartják meg a hetedik nap helyett, meg kell ölni. És a katolikusok, akik nagy számban vannak, a protestánsok mellé állnak. A katolikusok hatalmukat a fenevad képmásának adják. És a protestánsok úgy fognak cselekedni a szentek elpusztítására, amint anyjuk cselekedett előttük. Ám mielőtt rendeletük eredményt hozna vagy gyümölcsöt teremne, a szentek Isten hangja által megszabadulnak.” Spalding and Magan, 1, 2.

White testvér kétszer is azonosítja a „névleges egyházat” és a „névleges adventistákat”, miközben különbséget tesz e két „névleges csoport” és a „katolikusok” között. A „névleges egyház” és a „névleges adventisták” „gyűlöltek” azokat, akiket Péter és János képviseltek, „a szombat miatt, mert nem tudták megcáfolni azt.” A névleges egyház és a katolikusok nem tudják „megcáfolni” a hetednap szombat igazságát, és a „névleges adventisták” sem tudják „megcáfolni” a 3Mózes huszonhat „hét idejét”, amely a föld szombatparancsolata. A névleges egyház és a katolikusok nem tudják „megcáfolni” azt a tényt, hogy a hetednap szombat a Biblia „alapvető” igazsága, és a „névleges adventisták” sem tudják „megcáfolni” azt a tényt, hogy a 3Mózes huszonhat „hét ideje” egy „alapvető” millenáris igazság.

János pátmoszi fogása azt a száznegyvennégyezeret jelképezi, akik egyaránt ragaszkodnak a Bibliához és a Prófétaság Lelkéhez, és akiket különösen kívülről üldöznék a hetednap szombat miatt, belülről pedig a föld hetedik évi nyugalma miatt. Ezért követi János bizonyágtételét arról, hogy miért üldözték őt a kilencedik versben, a tizedik vers szombatja és a múltból („mögülről”) jövő üzenet a „hatalmas szózatól”, mintegy „harsonától”.

Én, János, aki atyátokfia is vagyok, és társatok a nyomorúságban, valamint Jézus Krisztus országában és békességes tűrésében, azon a szigeten voltam, amelyet Pátmosznak neveznek, az Isten beszédéért és Jézus Krisztus bizonyágtételéért. Lélekben valék az Úrnak napján, és hallék hátam mögött nagy szót, mint egy trombitáét. Jelenések 1:9, 10.

János azokat jelképezi, akik 9/11-kor meghallották a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyalának trombitaszerű hangját, amely Isten népét Jeremiás „rég ósvényeihez” való visszatérésre szólította. Az a hatalmas hang a hetedik trombita figyelmeztetése is volt, amely egyben a harmadik jaj is.

White testvér feljegyezte, hogy a „Biblia összegyűjtötte és egybekötötte kincseit e legutolsó nemzedék számára”. Jóel könyve egyike azoknak a bibliai „kincseknek”, amelyek a „végső napokban” jelenvaló igazságot jelentenek. Pünkösöd idején Péter azonosította, hogy akkor Jóel könyve teljesedett be. Péter, miként Jóel is, „kevésbé” Pünkösöd időszakára, mint inkább a mi „időnkre” szólt. Pünkösöd időszaka volt a korai eső a keresztény korszak számára. Pünkösöd jelöli a keresztény korszak kezdetét, és ekképpen a keresztény korszak végét is szemlélteti. A keresztény korszak vége a késői eső ideje, amint azt Pünkösöd előképezte. Péter ezért Isten népének jelképe a keresztény korszak végén, akik a Szentlélek kitöltetésének beteljesedését Jóel könyvének felhasználásával azonosítják.

Péter pedig előállván a tizeneggyel, felemelte szavát, és így szólt hozzájuk: Júdea férfiai és mindnyájan, kik Jeruzsálemben laktok, legyen ez tudotokra, és hallgassatok az én beszédeimre: Mert nem részek ezek, amint ti gondoljátok, hiszen a napnak még csak harmadik órája van. Hanem ez az, amiről Jóel próféta szólt: És lesz az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre: és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, és ifjaitok látásokat látnak, és véneitek álmokat álmodnak: Sőt szolgálóimra és szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban az én Lelkemből; és prófétálnak: És csodákat teszek az égben fenn, és jeleket a földön alant; vért, tüzet és füstnek gőzét: A nap sötétséggé változik, a hold pedig vérré, minekelőtte eljön az Úrnak ama nagy és fényes napja: És lesz, hogy mindaz, aki az Úrnak nevét segítségül hívja, megtartatik. Cselekedetek 2:14–21.

A prófécia eredményes tanulmányozásához szilárd megértésre van szükség arról, hogy a világ vége az Írás történeti elbeszélésében „sort sorra” van szemléltetve. Ezzel az igazsággal összefügg az is, hogy maguk a próféták Isten népét jelképezik az utolsó napokban. Jóel könyvét az utolsó napokba helyezi, mivel az „Úr napjának” közeledtét hirdeti.

Fújjátok meg a trombitát Sionban, és riasszatok szent hegyemen; rettegjen a föld minden lakója, mert eljön az Úrnak napja, mert közel van. Jóel 2:1.

A „harsona” mint jelképes szimbólum, egyebek között, figyelmeztető üzenetet jelent. Jelképként a harsona az összefüggéstől függően jelenthet egy időszakot vagy egy adott időpontot, vagy akár mindkettőt. A harsona az ítéletet is jelképezi. A kürtzengés ünnepe, az engesztelés napja előtt tíz nappal, a közelgő ítéletre adott figyelmeztetés volt.

Az „Úr napja” a szakasz szövegkörnyezetétől függően vagy egy meghatározott időpontot, vagy egy időszakot jelöl, ahol az „Úr napja” kifejezés szerepel. Az „Úr napja” lehet a végrehajtó ítélet jelképe, amely a hét utolsó csapásban nyer ábrázolást, vagy jelentheti a végrehajtó ítéletet az ezeréves millenniumi időszak végén. Mindkét esetben a harsona Isten végrehajtó ítéletét azonosítja. Ennélfogva az „Úr napja” jelentheti azt az időpontot, amikor Isten büntetése végrehajtásra kerül, vagy azt az időszakot, amikor Isten büntetése végrehajtásra kerülnek.

A „harsona”, miként „az Úr napja” is, jelenthet egy időpontot és egy időszakot is, amint ezt a Jelenések nyolcadik és kilencedik fejezetének hét harsonája által jelképezett történelmi időpontok és időszakok tanúsítják. „Az Úr napja”, amelyet Jóel a megfúvándó „harsonával” ábrázol,

egyszerre egy időpont és egy időszak is, amely akkor kezdődött, amikor a halottak ítélete véget ért, és az élők ítélete megkezdődött. Szeptember 11-én egy harsona szólt, amely időpontként jelezte az élők ítéletének elérkezését, és ugyanakkor szeptember 11-ét az élők ítélete időszakának kezdeteként is megjelölte.

Azért még most is így szól az Úr: térjete meg hozzám teljes szívetekkel, böjtöléssel is, sírással is és gyászszal. És szíveteket szaggassátok meg, ne ruháitokat, és térjete meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez; mert kegyelmes és irgalmas ő, késedelmes a haragra és nagy szeretetű, és megbánja a veszedelmet. Ki tudja, hátha újra odafordul és megbánja, és áldást hagy maga után: ételáldozatot és italáldozatot az Úrnak, a ti Isteneteknek? Fújjátok meg a kürtöt Sionban, szenteljete böjtöt, hirdessetek ünnepélyes gyülekezést. Jóel 2:12–15.

Ez a második alkalom, hogy Jóel megparancsolja a trombita megfúvását. A Jóel könyvében szereplő „trombiták” egyrészt a hét utolsó csapás közeledő végrehajtó ítéletére figyelmeztetnek, másrészt a laodíceai bűnbánatra hívás és a kegyelemidő közeli lezárulásának összefüggésébe vannak helyezve.

Kiálts teli torokkal, ne kíméld magad; emeld föl hangodat, mint a trombita, és hirdesd népemnek vétkeit, és Jákób házának bűneit. Ézsaiás 58:1.

Ézsaiás, Jóel, János és Péter mind a végidők száznegyvennégyezerét képviselik, miként Jeremiás is, aki meghatározza, mikor kell megszólaltatni a harsonát.

Így szól az Úr: Álljatok meg az utakon, és lássátok meg, kérdezzetek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, akkor nyugalmat találtok lelketeknek. De ők ezt mondták: Nem járunk azon. Órállókat is rendeltem föltek, ezt mondvá: Hallgassatok a kürtző hangjára! De ők ezt mondták: Nem hallgatunk rá. Jeremiás 6:16, 17.

A trombita e végső napokban, szeptember 11-én megszólalt, és azután a késői eső hullani kezdett azokra, akik a jó utat választották, és azon jártak. Ekkor szállt alá a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének angyala.

„A késői eső Isten népére fog hullani. Egy hatalmas angyal fog alászállni a mennyből, és az egész föld beragyog az ő dicsőségétől.” Review and Herald, 1891. április 21.

Amikor szeptember 11-én New York hatalmas épületei romba dőltek, a hatalmas angyal alászállt, és a késői eső hullani kezdett.

„Most pedig terjed az a hír, hogy kijelentettem: New Yorkot elsodorja majd egy árhullám? Ezt soha nem mondtam. Azt mondtam, amint láttam az ott emelkedő hatalmas épületeket, emeletről emeletre: »Mily rettenetes jelenetek fognak bekövetkezni, amikor az Úr felkel, hogy rettenetesen megrázza a földet! Akkor beteljesednek a Jelenések 18:1–3 szavai.« A Jelenések könyve tizennyolcadik fejezete egészében figyelmeztetés arra, ami a földre jön. De semmi külön világosságot nem kaptam arra nézve, hogy mi fog bekövetkezni New Yorkban, csak annyit tudok, hogy egy napon az ottani nagy épületek ledőlnek Isten hatalmának forgatása és felforgatása által. A nekem adott világosságból tudom, hogy pusztulás van a világban. Egy szó az Úrtól, hatalmas erejének egyetlen érintése, és ezek a roppant építmények összeomlanak.

Olyan jelenetek fognak bekövetkezni, amelyek félelmetességét el sem tudjuk képzelni.”
Review and Herald, 1906. július 5.

Szeptember 11-én a késői eső permetezni kezdett a vasárnaptörvény idején bekövetkező teljes kiáradása előtt.

„Az evangélium nagy művének nem a nyitányát jelölő isteni hatalom megnyilvánulásánál kisebb mértékű megnyilatkozással kell zárulnia. Azoknak a próféciáknak, amelyek az evangélium kezdetén a korai eső kitöltésekor teljesebbek be, ismét be kell teljesebbükhöz a késői esőben, annak lezárásakor. Ezek azok a „felüdülés ideje”, amelyekre Péter apostol előre tekintett, amikor ezt mondta: „Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy eljöjjenek az Úr színétől a felüdülés ideje; és elküldje Jézust.” ApCsel 3:19, 20.”
A nagy küzdelem, 611, 612.

A „felüdülés idejének” tökéletes beteljesedése akkor következik be, amikor élsz, mert az intés arra szól, hogy „térjete meg”, amit lehetetlen megtenni, ha halott vagy. A „felüdülés ideje” akkor érkezik el, amikor az élő lelkek „bűnei” még „eltöröltethetnek”. A „felüdülés ideje” 9/11-én kezdődött, ezáltal az élők ítéletének kezdetét azonosítva. A pünkösdi megismétlődik az evangéliumi korszak lezárultakor. Amikor a „felüdülés ideje” elérkezett, a pünkösdkor előképezett események ismétlődni kezdtek.

„Őszinte, buzgó vágyakozással tekintek előre arra az időre, amikor a pünkösdi napjának eseményei még nagyobb erővel ismétlődnek meg, mint azon az alkalmon. János ezt mondja: »Láték más angyalt alászállani a mennyből, akinek nagy hatalma vala; és a föld megvilágosodék annak dicsőségétől.« Akkor pedig, miként a pünkösdi idején, az emberek hallani fogják, amint az igazság hozzájuk szól mindenkire a maga nyelvén.”

„Isten minden olyan lélekbe új életet tud lehelni, aki őszintén vágyik Őt szolgálni, és megérintheti az ajkakat az oltárról vett eleven parázzsal, és képessé teheti azokat arra, hogy az Ő dicséretét ékesszólóan hirdessék. Ezernyi hang telítődik majd azzal az erővel, hogy Isten Igéjének csodálatos igazságait hirdesse. A dadogó nyelv megoldatik, és a félénkek megerősítetnek, hogy bátran tegyenek bizonyosságot az igazságról. Adja az Úr, hogy segítsen népének megtisztítani a lélek templomát minden szennytől, és olyan szoros kapcsolatban maradni Vele, hogy részesei lehessenek a késői esőnek, amikor az kiárad.” Review and Herald, 1886. július 20.

A következő cikkben folytatjuk.

És visszatért az angyal, aki velem beszélt, és felébresztett engem, mint ahogyan az embert álmából felébresztik, és ezt mondta nekem: Mit látsz? Én pedig azt mondtam: Láttam, és íme, egy színarany gyertyatartó, tetején egy olajtartóval, rajta hét mécsessel, és hét csővel a hét mécseshez, amelyek a tetején vannak; és mellette két olajfa, az egyik az olajtartó jobb oldalán, a másik pedig annak bal oldalán.

Ekkor feleltem, és így szóltam a velem beszélő angyalhoz: Mik ezek, uram? A velem beszélő angyal pedig válaszolt, és ezt mondta nekem: Nem tudod, mik ezek? Én pedig ezt mondtam: Nem, uram.

Akkor felele, és így szólt hozzám, mondván: Ez az Úrnak szava Zerubbábelhez, mondván: Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemmel! — mondja a Seregek Ura. Zakariás 4:1–6.